

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/28/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120436847
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6120436847.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, D., zast.: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom v Žiline, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 47 445 092 o zaplatenie 20.000 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. apríla 2022, č.k. 5Csp/36/2021-217, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. **m e n í t a k**, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 5.541,31 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 5.541,31 eur od 01.10.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením žalovaného alebo pôvodne žalovanej E. F. (ako žalovanej 2/), zaviazanej k plneniu na základe platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.12.2020, č.k. 36Up/2117/2020-40, zaniká v rozsahu plnenia jedného z nich povinnosť plnenia druhého v žalobe uvedeného žalovaného.

II. V zostávajúcej časti výroku II. žalobu **z a m i e t a**.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. **p o t v r d z u j e**.

IV. Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 57 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie o zaplatenie sumy 2.798,65 eur. Výrokom II. uložil žalovanému A. B. povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.353 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 11.965,50 eur od 21.08.2021 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením žalovaného A. B. alebo pôvodne žalovanej E. F. (ako žalovanej 2/), zaviazanej k plneniu na základe platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.12.2020, č.k. 36Up/2117/2020-40, zaniká v rozsahu plnenia jedného z nich povinnosť plnenia druhého v žalobe na začatie konania uvedeného žalovaného. Výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV. žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 79,67 %. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného a E. F. zaplatenia spoločne a nerozdielne sumy 20.000 eur spolu s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca - Prvá stavebná sporiteľňa a.s. (G.), uzavrel so žalovaným a E. F. dňa 16.03.2012 zmluvu o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej jeho právny predchodca poskytol žalovanému a E. F. mimoriadny medziúver vo výške 25.000 eur s tým, že pri

dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj „Všeobecných podmienok pre stavebné sporenie pre fyzické osoby“ (ďalej VP) sa medziúver zmenil na stavebný úver vo výške cca 15.199,42 eur. Žalovaný a E. F. sa zaviazali splatiť medziúver spolu s úrokmi, platiť poplatky a náklady spojené s poskytnutým mimoriadnym medziúverom a stavebným úverom a dodržiavať podmienky dohodnuté v zmluve a vo VP. Keďže žalovaní si povinnosti zo zmluvy neplnili, právny predchodca žalobcu pristúpil k odstúpeniu od zmluvy a k zosplatneniu celého úveru podaním zo dňa 01.07.2014 v súlade s čl. VI a VII úverovej zmluvy. Dlžná suma k danému dňu predstavovala 25.506,55 eur. Ku dňu postúpenia pohľadávky na žalobcu dlžná suma predstavovala 25.574,44 eur a pozostávala z istiny vo výške 18.224,19 eur, riadnych úrokov vo výške 4.579,86 eur a úrokov z omeškania vo výške 2.770,39 eur. Dňa 02.11.2017 žalobca uzavrel so žalovaným a E. F. dohodu o uznaní záväzku, v ktorej žalovaný a E. F. uznali záväzok vyplývajúci zo zmluvy čo do dôvodu aj výšky. Dlžná suma 25.574,44 eur pozostávala z istiny vo výške 18.224,19 eur, ostatného príslušenstva v sume 7.350,25 eur a úroku z omeškania 9,15 % ročne zo sumy 18.224,19 eur od 01.10.2017 do dňa splatnosti poslednej splátky. V žalobe žalobca uviedol, že odo dňa postúpenia pohľadávky bola dlžná suma uhradená iba čiastočne vo výške 3.480,04 eur v 28 splátkach. Zostávajúca suma ku dňu podania žaloby predstavovala 22.094,40 eur a pozostávala z istiny vo výške 14.744,15 eur, úrokov vo výške 4.579,86 eur a úrokov z omeškania vo výške 2.770,39 eur. Žalobca si voči žalovanému a E. F. uplatnil len časť dlžnej sumy vo výške 20.000 eur (t.j. istinu 14.744,15 eur, riadny úrok 4.579,86 eur a úrok z omeškania 675,99 eur) spolu s 9,15 % ročným úrokom z omeškania od 01.10.2017 do zaplatenia. V rámci upomínacieho konania Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz, ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Žalovaný voči platobnému rozkazu podal včas odpor. E. F. odpor voči platobnému rozkazu nepodala a voči nej platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 16.03.2021. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, § 558, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Súd uviedol, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 20.000 eur s príslušenstvom, ktorý žalobca odvodzoval od dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach z 02.11.2017, ktorou žalovaný uznal svoj dlh vzniknutý voči právnenému predchodcovi žalobcu na základe zmluvy o úvere. Vzhľadom k tomu, že voči pôvodne žalovanej 2/ E. F. nadobudol platobný rozkaz, vydaný v tzv. upomínacom konaní právoplatnosť, súd posudzoval iba nárok žalobcu voči žalovanému (pôvodne žalovaný 1/). V konaní nebolo sporné, že žalovaný uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu (Prvá stavebná sporiteľňa a.s.) zmluvu o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere, pričom ako spoludlžník úveru bola aj pôvodná žalovaná 2/ E. F.. Rovnako bolo nesporné, že žalovaný čerpal medziúver 25.000 eur, ktorý bol podľa čl. IV bod 3 prednostne použitý na splatenie úveru č. 0374092405 v SLSP a.s. a č. 004707186R v ČSOB a.s. Z výpisu z účtu odstúpeného medziúveru (č.l. 178 spisu), ako aj z výpovede žalovaného v konaní bolo preukázané, že žalovaný neuhradil poskytnutý medziúver v zmysle zmluvy, čo žalovaný odôvodnil stratou zamestnania. Keďže žalovaný a ani E. F. napriek výzve (list zo dňa 06.06.2014, doručený dňa 11.06.2014) v určenej lehote neuhradili omeškané splátky, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 01.07.2014 odstúpil od zmluvy o úvere v súlade s čl. VII zmluvy v spojení s čl. XIX bod 2 písm. a), bod 3 písm. c) VP. Odstúpenie od zmluvy bolo žalovanému doručené 04.07.2014. V odstúpení od zmluvy bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy 25.560,55 eur s upozornením na možnosť postúpiť pohľadávku tretej osobe. Ďalej súd uviedol, že žalovaný v spore namietal platnosť odstúpenia od zmluvy z dôvodu, že neboli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Tieto ustanovenia sa týkajú možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky veriteľom, pokiaľ bolo plnenie dohodnuté v splátkach. V danom prípade však podľa názoru súdu došlo k odstúpeniu od zmluvy, nešlo o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky. K odstúpeniu od zmluvy došlo z dôvodu omeškania s viac ako dvoma splátkami medziúveru v zmysle zmluvy o úvere. Nedodržanie podmienok podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v tomto prípade preto podľa názoru súdu nemalo význam. Žalovaný taktiež namietal nedodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2011 Z.z. o bankách, keďže pohľadávka na žalobcu bola postúpená subjektom, ktorý je bankou podľa uvedeného zákona. Žalobca v tejto súvislosti predložil doklady preukazujúce, že jeho právny predchodca splnil podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách, t.j. že pred postúpením pohľadávky voči žalovanému zaslal žalovanému písomnú výzvu na úhradu dlhu (výzva na zaplatenie dlžných splátok zo dňa 06.06.2014, ktorú žalovaný prevzal dňa 11.06.2014, odstúpenie od zmluvy z 01.07.2014, ktoré žalovaný prevzal dňa 04.07.2014) a žalovaný napriek tomu bol s plnením v omeškaní viac ako 90 dní; teda žalobca je podľa názoru aktívne vecne legitimovaný. Súd konštatoval, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že po odstúpení od zmluvy žalovaný a E. F. dňa 15.08.2014 písomne uznali čo do dôvodu aj výšky svoj dlh voči právnenému predchodcovi žalobcu, vyčíslený k 01.08.2014 vo výške 25.797,80 eur vrátane príslušenstva (t.j. 6,69 % ročný úrok za úver zo sumy 24.457,75 eur od 02.08.2014

do zaplataenia a 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 25.574,19 eur od 02.08.2014 do zaplataenia). Z tohto uznania je podľa súdu zrejmé, že dlh vznikol zo zmluvy o úvere zo dňa 16.03.2012, od ktorej Prvá stavebná sporiteľňa a.s. odstúpila listom zo dňa 01.07.2014, v dôsledku čoho sa stal úver splatný v celosti. Z vyjadrenia žalovaného v konaní bolo zistené, že s obsahom uznania záväzku sa riadne oboznámil, rozumel jeho obsahu, podpísal ho a následne sa šiel na pobočku právneho predchodcu žalobcu dohodnúť na splátkach. Z uvedeného je podľa súdu zrejmé, že toto uznanie dlhu žalovaného spĺňa všetky náležitosti podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Od splatnosti dlhu v dôsledku odstúpenia od zmluvy v čase uznania záväzku uplynula doba niečo viac ako mesiac, teda dlh ešte nebol premičaný. V dôsledku uznania záväzku však došlo v súlade s ust. § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka k plynutiu novej 10-ročnej premičacej doby. O skutočnosti, že dochádza k predĺženiu zákonnej premičacej doby, bol žalovaný poučený, keďže táto skutočnosť je jasne uvedená aj v texte uznania záväzku. Súd prvej inštancie preto tento právny úkon považoval za platný. Po postúpení pohľadávky voči žalovanému na žalobcu žalovaný opätovne písomne uznal čo do dôvodu aj výšky záväzkov voči žalobcovi, vzniknutý na základe zmluvy o úvere uzavretej s právnym predchodcom žalobcu, vo výške 26.306,39 eur, pozostávajúci z istiny 18.224,19 eur, z ostatného príslušenstva 7.350,25 eur a úroku z omeškania 9,15 % ročne zo sumy 18.224,19 eur od 01.10.2017 do dňa splatnosti poslednej splátky. Žalovaný v konaní namietal platnosť tohto uznania dlhu, pričom súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že predmetnú dohodu o uznaní dlhu nemožno považovať za platný právny úkon. Žalovanému bola dohoda predložená na podpis, pričom žalobcom nebolo preukázané, že by jej ustanovenia boli so žalovaným individuálne prejednané, najmä nebolo preukázané, že by žalovaný bol pred uzavretím dohody poučený o právnych následkoch uznania dlhu v súvislosti s plynutím novej premičacej lehoty. Takéto poučenie nevyplýva ani z textu dohody. Za situácie, že pohľadávka voči žalovanému v čase jej postúpenia na žalobcu nebola premičaná v dôsledku predchádzajúceho uznania dlhu zo strany žalovaného, predložením dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach žalobca mohol sledovať len dosiahnutie ďalšieho predĺženia plynutia premičacej doby. Žalobca teda týmto uznaním dlhu mal úmysel zabezpečiť si pre seba právne ešte lepšie postavenie na úkor nevedomosti žalovaného ako spotrebiteľa. Takéto konanie súd považoval za nekalú obchodnú praktiku a za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tento úkon posúdil súd prvej inštancie ako neplatný v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca má voči žalovanému nárok vyplývajúci z uznania záväzku z 15.08.2014. Žalovaný uznal záväzok vo výške 25.797,80 eur spolu so 6,69 % ročným zmluvným úrokom zo sumy 24.457,75 eur od 02.08.2014 do zaplataenia a s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 25.574,19 eur od 02.08.2014 do zaplataenia. Na žalobcu bola postúpená pohľadávka voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 01.10.2017 vo výške 25.574,44 eur a pozostávala z istiny 18.224,19 eur, nezaplatených poplatkov a úrokov na úver ku dňu odstúpenia od zmluvy v sume 1.116,44 eur, vyčísleného úroku za úver v sume 4.579,86 eur a vyčísleného úroku z omeškania po účinnosti odstúpenia od zmluvy v sume 2.770 eur. Z vyjadrení žalobcu (vrátane skutočností uvedených v žalobe) vyplýva, že žalovaný po postúpení pohľadávky uhradil žalobcovi celkovo sumu 6.278,69 eur a všetky úhrady boli žalobcom započítané na úhradu istiny. Súd ďalej uviedol, že žalobca si voči žalovanému pôvodne uplatnil nárok na zaplataenie sumy 20.000 eur a úroku z omeškania vo výške 9,15 % ročne z istiny 18.224,19 eur od 01.10.2017 do zaplataenia, pričom ku dňu podania žaloby tento úrok po prepočítaní predstavoval 4.368,79 eur. Suma 20.000 eur pozostávala z neuhradenej istiny 14.744,15 eur, zmluvných úrokov 4.579,86 eur a časti úrokov z omeškania do postúpenia pohľadávky v sume 675,99 eur. Z dôvodu, že po začatí konania žalovaný zaplatil sumu 2.798,65 eur, vzal žalobca pred začatím pojednávania žalobu v časti o zaplataenie sumy 2.798,65 eur späť. Naďalej trval na nároku na zaplataenie sumy 17.201,35 eur (t.j. 20.000 eur - 2.798,65 eur) spolu s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 9,15 % ročne za obdobie od 01.10.2017 do 20.08.2021 v sume 5.768,03 eur z neuhradenej istiny a úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 11.965,50 eur od 21.08.2021 do zaplataenia. Žalovaný s takto vyčísleným nárokom nesúhlasil a uvádzal, že podľa jeho názoru už žalobcovi viac ako 3-iny dlhu uhradil, avšak k svojmu tvrdeniu žiadne dôkazy nepredložil. Pre úplnosť súd uviedol, že pokiaľ žalobca (správne žalovaný) namietal, že právny predchodca žalobcu porušil povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a preto nebolo možné úver zosplatiť, dodržanie uvedenej povinnosti bolo žalobcom riadne preukázané a súd zdôraznil, že v danom prípade nedošlo právnym predchodcom žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ale k odstúpeniu od zmluvy. Súd prvej inštancie preto považoval nárok žalobcu za dôvodný v časti o zaplataenie sumy 17.201,35 eur (istina 11.945,50 eur + zmluvné úroky 4.579,86 eur + vyčíslený úrok z omeškania do postúpenia pohľadávky 675,99 eur). Zároveň vznikol žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., keďže žalovaný nezaplatil dlžnú

sumu riadne a včas. Tento úrok si žalobca uplatnil z neuhradenej istiny odo dňa postúpenia pohľadávky vo výške 9,15 % ročne, avšak podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., k uvedenému dňu bola výška úroku z omeškania 5% ročne. Súd preto priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z konkrétnych dlžných súm. V časti prevyšujúcej úrok z omeškania 5 % ročne žalobu ako nedôvodnú zamietol. V časti o zaplatenie sumy 2.798,65 eur v súlade s ust. § 145 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 1 CSP konanie zastavil, keďže žalobca pred prvým pojednávaním vzal žalobu v tejto časti späť, nakoľko žalovaný uvedenú sumu uhradil po podaní žaloby na súd. Súd prvej inštancie preto rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.353 eur (17.201,35 eur + 3.151,65 eur / vyčíslený úrok z omeškania za obdobie od 01.10.2017 do 20.08.2021/) spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 11.965,50 eur od 21.08.2021 až do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením žalovaného alebo pôvodne žalovanej E. F. (ako žalovanej 2/) na základe platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.12.2020, č.k. 36Up/2117/2020-40, zaniká v rozsahu plnenia jedného z nich povinnosť plnenia druhého v žalobe na začatie konania uvedeného žalovaného. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 2 v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP. Žalobca si pôvodne uplatňoval voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 25.768,03 eur (vrátane vyčísleného úroku z omeškania ku dňu 20.08.2021). Súd prvej inštancie mu priznal sumu 20.353 eur (vrátane vyčísleného úroku z omeškania ku dňu 20.08.2021). Zohľadnil pritom, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo z dôvodu, že po začatí konania žalovaný časť dlhu uhradil a procesné zavinenie zastavenia konania v časti o zaplatenie sumy 2.798,65 eur je na strane žalovaného (čiastočné zastavenie konania teda predstavuje neúspech na strane žalovaného). Žalobca mal v konaní úspech v 89,85 %, žalovaný bol úspešný v 10,15%. Prevažný úspech v konaní mal teda žalobca a jeho čistý úspech predstavuje 79,67 % (89,85 % - 10,15 %).

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote prostredníctvom právnych zástupcov odvolanie obe strany sporu.

3. Žalovaný v odvolaní namietal, že zo žaloby prioritne vyplýva, že žalobca sa domáha zaplatenia dlžnej sumy na základe dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 02.11.2017, ktorú však súd prvej inštancie správne posúdil ako neplatný právny úkon. Súd podľa neho nerešpektoval viazanosť žalobného návrhu a nad rámec žalobného petitu prekročil žalobný návrh a priznal žalobcovi nárok z uznania záväzku zo dňa 15.08.2014, z ktorého však žalobný petit nevychádzal. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.06.2019, sp. zn. 3Obo/3/2019. Ďalej namietal, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov, tak aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 uvedeného zákona, nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Sankcia uvedená v § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy o úvere spôsobuje, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné, čo má za následok nepreukázanie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Poukázal na to, že podstatou odstúpenia od zmluvy v prípade G. sa zaoberal Ústavný súd SR v uznesení I. ÚS 402/2013-10 z 19.06.2013, ktorým sa plne stotožnil s argumentáciou Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/81/2012-279 zo 14.02.2013, ktorý dospel k záveru, že žalobca účinne odstúpil od úverovej zmluvy, ktorá bola od začiatku zrušená a každý z účastníkov bol povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Odstúpením od zmluvy nastúpil medzi účastníkmi právny režim bezdôvodného obohatenia. V zmluve o úvere boli dohodnuté odchylné právne následky odstúpenia od zmluvy, ako sú upravené v § 48 ods. 2 a § 457 Občianskeho zákonníka, a to v čl. 7 zmluvy, čo znamená, že takéto zmluvné dojednanie sa odchyľuje od zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a § 53 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka dojednanie v čl. 7 bod 5, 6 zmluvy uzatvorenej medzi stranami je potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú. Pokiaľ však do právneho úkonu označeného ako odstúpenie od zmluvy zo dňa 01.07.2014 právny predchodca žalobcu zahrnul aj vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, v časti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti je tento právny úkon neplatný, pretože právny predchodca žalobcu nerešpektoval ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti neupozornil žalovaných na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a neboli teda splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Uvedol ďalej, že uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný

veriteľovi zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Z toho vyplýva, že síce došlo odstúpením od zmluvy k zrušeniu zmluvy od počiatku s účinkami ex tunc, avšak právny predchodca žalobcu nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlžnej sumy, a preto ku dňu podpisu uznania záväzku zo dňa 15.08.2014 mal právny predchodca žalobcu nárok len na neuhradené splátky zročné k 15.08.2014, a teda nemal nárok na všetky neuhradené splátky. Preto dlh vyčíslený k 01.08.2014 vo výške 25.797,80 eur neexistoval a uznanie záväzku zo dňa 15.08.2014 je neplatný právny úkon. Zároveň bola podľa jeho názoru zmluva o spotrebiteľskom medziúvere bezúročná a bez poplatkov, nakoľko právny predchodca žalobcu si skompenzoval poplatok za poskytnutie úveru už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o RPMN, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru. Žalobca pri výpočte vyššie uvedených údajov vychádzal z istiny, aká je uvedená v zmluve a nie z reálnej sumy, ktorá mu bola poskytnutá (C-377/2014). Vzhľadom na všetky skutočnosti nemôže byť správny ani údaj o RPMN, ktorý má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihliada ex offio (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10). Aj vzhľadom na to, že zmluva o spotrebiteľskom medziúvere právneho predchodcu žalobcu je bezúročná a bez poplatkov, uvedené má za následok, že uznanie záväzku zo dňa 15.08.2014 je neplatný právny úkon. Citoval ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 299/2016 Z. z., účinného od 01.01.2017, podľa ktorého práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018, v uznesení sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018 a v uznesení z 20.11.2019, sp. zn. 1Obdo/92/2018 okrem iného uviedol, že pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje pri postúpení pohľadávky, aby podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách boli splnené ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, teda v čase postupovania pohľadávky. Keďže dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 02.11.2017 a uznanie záväzku zo dňa 15.08.2014 sú neplatné právne úkony a pre nesplnenie podmienok v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka právny predchodca žalobcu nebol oprávnený úver zosplatiť a požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského medziúveru, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Preto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitimáciu. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v II. výroku zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca v odvolaní namietal záver súdu, podľa ktorého, ak je žalovaný v omeškani s plnením svojho dlhu a dlžnú sumu nezaplatil riadne a včas, potom je úroková sadzba úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy. Nakoľko došlo k omeškaniu s plnením peňažného dlhu po 01.02.2013, bol toho názoru, že v zmysle § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. bola úroková sadzba pri úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z dlhovanej sumy, keďže záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013 a výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Rozdiel medzi požadovaným a priznaným úrokom z omeškania predstavuje sumu 2.616,38 eur. Taktiež namietal nesprávne právne posúdenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Nesúhlasil s tým, že súd vychádzal z celej hodnoty sporu, t. j. zo zaplata sumy 25.768,03 eur (vrátane vyčísleného úroku z omeškania po postúpení pohľadávky až ku dňu 20.08.2021). Súd mu priznal sumu 20.353,00 eur (vrátane vyčísleného úroku z omeškania po postúpení pohľadávky až ku dňu 20.08.2021). Úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky, a to, či ich súd prizná, závisí výlučne na procesnom úspechu žalobcu, ktorý sa však odvíja od úspechu žalobcu na priznanej istine. Úroky z omeškania teda sledujú právny osud priznanej istiny, nakoľko v prípade, že by mu súd nepriznal istinu, tak uvedené automaticky znamená, že nemá nárok ani na úroky z omeškania, ktoré sú jej príslušenstvom a sú od nej závislé. Pri určení procesného úspechu je potrebné vychádzať len z výšky priznanej istiny vo výroku rozhodnutia v porovnaní so žalobným petitom. V uplatnenej istine vo výške 14.744,15 eur bol úspešný na 100 %. Ďalej namietal, že v konaní existuje prekážka rozsúdenej

veci. Právny zástupca žalovaného poveril dňa 20.02.2018 podľa § 13 ods. 6 a § 23 ods. 4 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) inú oprávnenú osobu - advokátku H. I. J., a to výlučne na prijímanie, podávanie a autorizáciu podaní v elektronickej schránke právneho zástupcu žalovaného, najmä čítať záznamy na úložisku a vykonávať zápisy záznamov do úložiska. Žalovaný podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odpor voči platobnému rozkazu, sp. zn. 36Up/2117/2020 zo dňa 15.12.2020. Nie je mu zrejmé, či podanie žalovaného (odpor) bolo autorizované na to oprávnenou osobou (JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o. ako právny zástupca žalovaného) alebo, či odpor bol podpísaný JUDr. Máriou Kostolnou, ktorá nie je právnym zástupcom žalovaného a nemá udelené substitučné splnomocnenie na zastupovanie právneho zástupcu žalovaného, resp. žalovaného vo veci podania odporu a súvisiacich právnych podaní. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 8CoCsp/30/2021 z 21.04.2022 a sp. zn. 9CoCsp/39/2021 z 30.11.2021. V prípade, že by odpor žalovaného bol naozaj autorizovaný uvedenou osobou (JUDr. Máriou Kostolnou), vznáša námietku prekážky rozsúdenej veci, nakoľko táto nebola splnomocnená na zastupovanie žalovaného v konaní a ani do konania nepredložila substitučné splnomocnenie na zastupovanie právneho zástupcu žalovaného vo veci podania odporu a súvisiacich právnych vyjadrení. V tom prípade by odporom napadnutý platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť v zmysle § 268 písm. b) CSP a bola by založená prekážka rozsúdenej veci; tým pádom by neboli splnené procesné podmienky a súd nebol oprávnený ďalej prejednávať právoplatne rozhodnutú vec. Preto mu vznikol nárok na úhradu istiny a príslušenstva uplatneného nároku. Na základe uvedeného žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že zaviazá žalovaného k zaplateniu úroku z omeškania vo výške 3% ročne (zrejme správne 8% ročne v zmysle jeho predchádzajúceho vyjadrenia v odvolaní) zo sumy 18.224,19 eur po zohľadnení čiastkových úhrad za obdobie od 01.10.2017 do 20.08.2021 a prizná mu voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. alternatívne, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol, že sa s odvolaním žalovaného nestotožňuje, k námietkam žalovaného v odvolaní sa vyjadril vo svojom odvolaní a zotrváva na svojej argumentácii, prezentovanej v odvolaní.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa pridrižiava svojho odvolania a navrhol rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmeniť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Odvolací súd v priebehu odvolacieho konania vyzval podľa § 382 CSP sporové strany, aby sa v lehote 10 dní od doručenia výzvy vyjadrili k možnému použitiu ust. §§ 48 ods. 2, 54 ods. 1 a 457 Občianskeho zákonníka.

8. K výzve sa vyjadril žalobca a uviedol, že s aplikáciou uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka sa nestotožňuje. Upozornil, že vzhľadom na čl. VIII bod 7 zmluvy zmluva nezaniká od samého počiatku, ale ex nunc, teda odo dňa doručenia tohto oznámenia druhej zmluvnej strane. Ak sa zmluvné strany dohodli, že odstúpenie od zmluvy pôsobí ex nunc, tak potom nemožno mať žiadne pochybnosti o obsahu takéhoto zmluvného dojednaní. Aplikácia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka je vylúčená, zároveň dispozícia § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka je zachovaná. Preto nemožno podľa jeho názoru mať za to, že odstúpením od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy od samého počiatku, nakoľko tento záver nemá oporu v dohode zmluvných strán ani v žiadnom právnom predpise. Žiadal, aby odvolací súd žalobe vyhovel.

9. Žalovaný k výzve odvolacieho súdu uviedol, že už v odvolaní poukázal na odstúpenie od zmluvy a režim bezdôvodného obohatenia. Podstatou odstúpenia od zmluvy sa zaoberal Ústavný súd SR v uznesení I. ÚS 402/2013 - 10 z 19.06.2013, v zmysle ktorého žalobca účinne odstúpil od úverovej zmluvy, ktorá bola od začiatku zrušená a každý z účastníkov bol povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Medzi účastníkmi teda nastúpil režim bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ boli medzi účastníkmi v zmluve o úvere dohodnuté odchylné právne následky odstúpenia od zmluvy ako sú upravené v § 48 ods. 2 a § 457 Občianskeho zákonníka, takéto zmluvné dojednanie sa odchyľuje od zákona v neprospech spotrebiteľa a s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a § 53 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka je potrebné toto dojednanie považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú. Žiadal, aby

odvolací súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a priznal mu právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku II. podľa § 388 CSP zmeniť a v napadnutom výroku III. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaniami napadnutý nebol, preto je v tomto výroku právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

12. Žalobca v odvolaní namietal, že v danom spore existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata). Tú zdôvodňoval tým, že odpor za žalovaného nebol podaný právnym zástupcom žalovaného, preto je platobný rozkaz voči žalovanému právoplatný a ten tvorí prekážku veci právoplatne rozhodnutej. Túto námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

13. Ako je zrejmé z obsahu spisu, odpor (č.l. 45, 46) bol podaný právnym zástupcom žalovaného (pôvodne žalovaný 1/), ktorý doložil do spisu riadnu plnú moc na zastupovanie žalovaného v spore (č.l. 56), následkom čoho došlo vo vzťahu k žalovanému k zrušeniu platobného rozkazu (vo vzťahu k pôvodne žalovanej 2/ E. F. platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť) a konanie pred súdom prvej inštancie riadne pokračovalo, čo vyústilo do vydania napadnutého rozsudku.

14. Nedôvodná je taktiež námietka žalovaného o tom, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec žalobného petitu (ultra petitem). Žalobca tvrdil, že si uplatnil svoj nárok z dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 02.11.2017, ktorú súd prvej inštancie posúdil ako neplatnú. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok z dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 15.08.2014, čo žalobca ani nežiadal.

15. Odvolací súd konštatuje, že nárok žalobcovi neplynul zo samotnej dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky, ale zo zmluvy o úvere. Uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je upravené v piatom oddiele ôsmej časti Občianskeho zákonníka s označením „zabezpečenie záväzkov“. Uznanie dlhu tak nepredstavuje samostatný dôvod vzniku záväzkov (viď tiež § 489 Občianskeho zákonníka), ale iba zabezpečuje existujúci záväzok. Preto boli právne irelevantné námietky žalobcu týkajúce sa dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky, z ktorého dôvodu nemožno konštatovať, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec žaloby. Napokon treba dodať, že o rozhodnutie nad rámec žalobného návrhu by sa jednalo vtedy, ak by súd priznal vyššiu sumu, než bola uvedená v žalobe (§ 216 ods. 1 CSP; tiež napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 4/1999), čo nie je prejednávaný prípad.

16. Žalovaný ďalej namietal, že pri poskytovaní úveru nebola riadne skúmaná jeho bonita podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto nemohol právny predchodca žalobcu úver predčasne zosplatniť, pričom ďalším dôsledkom je, že aj postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu na žalobcu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je neplatné. Žalovaný tiež namietal, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, na čo súd prvej inštancie nereflektoval.

17. Obe tieto odvolacie námietky nie sú opodstatnené. Ako to správne konštatoval súd prvej inštancie, v danom prípade došlo k odstúpeniu od zmluvy. Preto došlo k nastúpeniu režimu bezdôvodného obohatenia. Skúmanie otázky predčasného zosplatnenia úveru bolo popri odstúpení od zmluvy nadbytočné a právne irelevantné.

18. Žalovaný ďalej uvádzal, že odstúpením od zmluvy právnym predchodcom žalobcu nastal právny režim bezdôvodného obohatenia. Avšak súd prvej inštancie podľa žalovaného nevzal na zreteľ, že v úverovej zmluve (v čl. VII.) boli dojednané odchylné právne následky odstúpenia od zmluvy, pričom sú v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje, že podľa Občianskeho zákonníka ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Podľa žalovaného bol preto každý povinný vrátiť druhému účastníkovi to, čo podľa úverovej zmluvy dostal.

19. S týmto názorom žalovaného sa odvolací súd stotožňuje. Odvolací súd pritom vychádza z nesporného východiska súdu prvej inštancie, že dňa 01.07.2014 právny predchodca žalobcu od úverovej zmluvy odstúpil, pričom uvedené odstúpenie doručil žalovanému dňa 04.07.2014. Zároveň odvolací súd vychádza z nesporného východiska súdu prvej inštancie, že úverová zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou.

20. V súvislosti s uvedeným je potrebné poukázať na relevantné ustanovenia úverovej zmluvy:

V čl. VII., bode 5 sa účastníci úverovej zmluvy dohodli, že: „Odstúpením od tejto zmluvy nezaniká záväzok dlžníka, prípadne ručiteľa splatiť pohľadávku veriteľa vrátane jej príslušenstva.“

V čl. VII., bode 6 sa účastníci úverovej zmluvy dohodli, že: „Odstúpením od tejto zmluvy nezaniká ani právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky“.

V čl. VII., bode 8 sa účastníci úverovej zmluvy dohodli, že: „veriteľ je oprávnený po odstúpení od tejto zmluvy požadovať úrok z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka, po odstúpení od tejto zmluvy má veriteľ právo účtovať si úrok z omeškania, ktorý pozostáva zo zmluvne dohodnutej úrokovej sadzby zvýšenej o 3% p.a. pri stavebnom úvere a o 5% p.a. pri medziúvere z celého zostatku dlhu až do úplného splatenia celého dlhu.“

21. Žalovaný pritom správne poukázal na fakt, že táto úprava následkov odstúpenia od zmluvy sa odlišuje od právnej úpravy následkov odstúpenia od zmluvy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka.

22. Podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom alebo účastníkmi dohodnuté inak. Odstúpením od zmluvy následne nastupuje režim bezdôvodného obohatenia. Zároveň podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

23. V tomto prípade tak došlo v úverovej zmluve k úprave takých následkov odstúpenia od zmluvy, ktorá je v neprospech spotrebiteľa (žalovaného), nakoľko stanovovali, aby aj po odstúpení od zmluvy ešte spotrebiteľ uhrádzal zmluvné úroky až do úplného splatenia pohľadávky spolu s navýšenými úrokmi z omeškania oproti zákonným úrokom z omeškania. Citované ustanovenia úverovej zmluvy preto predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky, a teda sú neplatné (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd pre úplnosť konštatuje, že k totožným záverom už dospeli viaceré súdy SR (napr. Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 23Co/153/2017 alebo Krajský súd v Košiciach v rozsudku zo dňa 20.10.2022, sp. zn. 5Co/138/2021).

24. V súlade s uvedeným, podľa Občianskeho zákonníka bola zmluva zrušená od začiatku (ex tunc) a momentom odstúpenia od zmluvy zanikli práva a povinnosti z tejto zmluvy a vznikli práva a povinnosti z porušenia práv. Odstúpením od zmluvy nastúpil medzi stranami sporu právny režim bezdôvodného obohatenia, a preto akékoľvek úkony nadväzujúce na záväzok zo zrušenej zmluvy o medziúvere č. 0773055 8 04 a stavebnom - spotrebiteľskom úvere č. 0773055 0 30 zo dňa 16.03.2012 (ako je špecifikovaná v uznaní záväzku zo dňa 15.08.2014), nemôžu vyvolať právne následky (teda i uznanie dlhu nemohlo vyvolať žiadne právne následky).

25. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

26. Preto žalobcovi vznikol nárok iba na úhradu nevrátenej istiny.

27. Na poklade týchto záverov mohol odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, a to vzhľadom na skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ktoré neboli odvolaniami sporových strán spochybnené a vyvrátené a slúžili odvolaciemu súdu ako východisko. Z nesporných skutkových tvrdení súdu prvej inštancie vyplynulo:

- istina predstavuje 25.000 eur,
- žalovaný uhradil na úver po odstúpení od zmluvy 8.180 eur,
- žalovaný uhradil na úver po postúpení pohľadávky 6.278,69 eur (z toho 2.798,65 eur po začatí tohto konania) - všetky tieto skutočnosti vyplývajú z vyčíslenia predloženého žalobcom na č.l. 162, ktoré žalovaný účinne nepoprel, pričom súd prvej inštancie ich aj do svojho rozsudku prebral.

28. Z uvedeného vyplýva, že dôvodný nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia ku dňu odstúpenia od zmluvy predstavoval 25.000 eur. Z neho však žalovaný už uhradil 14.458,69 eur (8.180 + 6.278,69 = 14.458,69). Žalobca žalobou uplatnil sumu 20.000 eur s príslušenstvom (úrokom z omeškania), preto nárok žalobcu je dôvodný iba v časti 5.541,31 eur (20.000 – 14.458,69 = 5.541,31). Vo zvyšnej časti je nárok žalobcu nedôvodný a v tejto časti odvolací súd žalobu zamietol.

29. Z dlžnej sumy patrí žalobcovi aj uplatnený zákonný úrok z omeškania. Nie je sporné, že odstúpenie od zmluvy bolo žalovanému doručené dňa 04.07.2014, pričom od nasledujúceho dňa, t.j. od 05.07.2014 sa dostal žalovaný s dlžnou sumou do omeškania. Žalobca si však uplatnil úrok z omeškania až od 01.10.2017, preto súd, viazaný uplatneným žalobným návrhom, mohol priznať žalobcovi úrok z omeškania až od 01.10.2017. Vzhľadom na to, že právny vzťah vznikol do 31.01.2013, je výška úroku z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. 8,15 % ročne. Žalobcovi teda patrí úrok z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 5.541,31 eur od 01.10.2017 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti uplatneného úroku z omeškania (žalobca žalobou uplatnil úrok z omeškania vo výške 9,15 % ročne) súd prvej inštancie žalobu správne zamietol.

30. S poukazom na tieto skutočnosti odvolací súd zmenil napadnutý výrok II. rozsudku tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5.541,31 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 5.541,31 eur od 01.10.2017 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, a vo výroku III., ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol, potvrdil napadnutý rozsudok z dôvodu vecnej správnosti.

31. Vzhľadom na zmenu rozhodnutia odvolací súd rozhodol nanovo o náhrade trov konania. Žalobca podanou žalobou žiadal priznať od žalovaného sumu 25.768,03 eur, pričom odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou žalobcu, že sa malo vychádzať pri náhrade trov konania iba z istiny. V tomto prípade bolo príslušenstvo žalobcom kapitalizované, preto sa pri náhrade trov konania prihliada aj na uplatnené príslušenstvo. Súdom bola napokon žalovanému priznaná suma 5.541,31 eur. Úspech žalobcu predstavuje 21,50 % a úspech žalovaného predstavuje 78,50 % (pričom v úspechu žalobcu je zohľadnené aj čiastočné späťvzatie žaloby, ktoré zavinil žalovaný). Čiastočne bol teda úspešný žalovaný. Keďže niet racionálneho dôvodu, aby si strany v prípade čiastočného úspechu nahradili trovy konania navzájom, časť, ktorá sa prekrýva, sa musí odpočítať, a preto žalobca nahradí čiastočne úspešnému žalovanému 57 % trov konania (78,50 % - 21,50 % = 57 %). V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).